

Het ideale IOC-lid

Thu 04 April 2013 14:19 |

Door het aftreden van kroonprins Willem-Alexander als IOC-lid is Nederland voor het eerst sinds 1898 niet meer vertegenwoordigd in het IOC. Een succesvolle Nederlandse olympische sport als hockey kan daar bij de stemming in 2017 over het olympisch programma van 2024 de dupe van worden. Ruim een maand geleden is hockey in drie stemmingsrondes langs de rand van de afgrond gegaan. De keuze van de Executive Board van het IOC viel uiteindelijk op worstelen, maar het scheelde slechts enkele stemmen of hockey was er in 2020 niet meer bij geweest. Een pijnlijke constatering, omdat elk IOC-lid invloed heeft in de keuze welke 26 sporten in het olympisch programma worden opgenomen én welke sporten worden afgevoerd.

IOC-lid word je niet zomaar. Daar gaat een lange weg aan vooraf. Sinds het overlijden van Anton Geesink in 2010 is de sportkoepel NOC*NSF aan het nadenken hoe we tenminste één IOC-zetel kunnen behouden. Olympisch Nederland en succesvolle campagnes zijn tot nu toe geen gelukkige combinatie gebleken. Hockeyer Floris-Jan Bovelander in 1996, volleyballer Peter Blangé in 2000 en roeister Femke Dekker in 2012 kunnen hierover meepraten. Zij waren kandidaat om in eerste aanleg lid te worden van de IOC-atletencommissie, met de nadrukkelijke opzet door te stoten als IOC-lid. Hun verkiezingscampagnes faalden jammerlijk. Ik heb zelf de campagnes in Atlanta 1996 en Sydney 2000 van dichtbij meegemaakt als speler van de Nederlandse olympische hockeyselectie. Bovelander had een paar T-shirts laten bedrukken met de tekst 'Vote Bovelander' en liep daarmee twee weken lang door het olympisch dorp, maar dat was het wel zo ongeveer.

Interessant is dat in 2012 de Taiwanese atleet Chu Mu-yen volgens het IOC te agressief campagne voerde om gekozen te worden in de IOC-atletencommissie. Hij deelde lolly's uit in het olympisch dorp.

Het voeren van een succesvolle lobby is geen makkelijke opgave. Sterker, het is een keiharde strijd waarin NOC*NSF nog steeds niet het juiste antwoord heeft gevonden, maar het kan wel leren van eerdere ervaringen en die van andere internationale sportkoepels.

Het ideale profiel voor kandidaten met ambitie voor een IOC-functie is:

1. Aansprekende carrière als topsporter
2. Bestuurlijke affiniteit
3. Charisma, uitstraling, persoonlijkheid
4. Uitgebreid netwerk

Aan de hand van deze criteria was het eenvoudig te voorspellen dat de kandidatuur van Bovelander, Blangé en Dekker een kansloze missie was. Bij alle drie ontbrak het aan minimaal een van de bovenstaande richtlijnen.

Hebben we in Nederland dan helemaal geen geschikte kandidaten van het kaliber Sebastian Coe, Sergei Boebka of Alex Popov die voldoen aan het ideale profiel van een IOC-lid? Ik kom uiteindelijk met stip op één: rolstoeltennisster en meervoudig paralympisch kampioen Esther Vergeer. Wanneer Vergeer deze politieke functie wil vervullen, hebben we een droomkandidaat. Maar dat is niet genoeg. NOC*NSF moet

een duidelijke strategie uitstippelen en hier veel effort insteken. Er zijn bestuurders nodig die voor haar gaan lobbyen.

Kortom én positioneren én het betere lobbywerk. Voor dat laatste, heeft het verleden aangetoond, voelen we ons wel eens te goed.